

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417217588
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4417217588.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobkyne: Q. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C. XXXX/XX, XXX XX G., zastúpená: Mgr. Stanislava Tichá, advokátka, Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.984,38 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 25. septembra 2018 č. k. 5Csp/253/2017-102, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku o trovách konania III. **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.984,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.984,38 eur od 24.1.2018 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. 2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 27.12.2017 domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 1.984,38 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 18.2.2016 do zaplatenia a to titulom bezdôvodného obohatenia. Svoj nárok zdôvodnila tým, že úver ktorý jej bol poskytnutý zo strany žalovaného na základe Žiadosti o poskytnutie úveru/ zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2011 považuje za bezúročný a bez poplatkov a dohodu obsiahnutú v bode 8 Žiadosti/zmluvy považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. K žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý mal za to, že zmluva, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver je v súlade so zákonom a obsahuje všetky náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z.. Ďalej vzniesol námietku premlčania voči časti žalobkyňou uplatnenému nároku. Má za to, že úhrady ktoré boli vykonané zo strany žalobkyne v období pred 27.12.2014 sú premlčané.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1, 2, § 456, § 100 ods. 1 veta prvá, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že z oznámenia veriteľa o schválení úveru-zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyni bol schválený spotrebiteľský úver vo výške 1.500 eur a revolving vo výške 902,92 eura. Podľa tvrdenia žalobkyne, ktoré žalovaný nespochybnil, žalovaný poskytol žalobkyni na základe uvedenej spotrebiteľskej zmluvy peňažné

prostriedky vo výške 1.963,01 eur. Žalobkyňa zaplatila na základe tejto zmluvy za obdobie od 16.12.2011 do 17.2.2016 žalovanému sumu 3.947,39 eura. Tieto skutočnosti neboli sporné. Žalobkyňa tvrdila, že rozdiel medzi ňou zaplattenou sumou 3.947,39 eur a poskytnutým úverom vo výške 1.984,38 eur, predstavuje bezdôvodné obohatenie. Skutočnosť, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov súd prvej inštancie za sporené nepovažoval a to s poukazom na konanie vedené pod sp.zn. 5C/173/2016-54. V uvedenom konaní súd rozsudkom zo dňa 15.11.2016 okrem iného určil, že vyššie uvedený úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Krajský súd Nitra svojím rozhodnutím č.k. 9Co/126/2017-86 zo dňa 1.2.2018 potvrdil uvedený rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bolo rozhodnuté, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2011 je bezúročný a bez poplatkov. Keďže je potrebné úver poskytnutý na základe zmluvy č. 8400042178 zo dňa 28.10.2011 považovať za bezúročný a bez poplatkov, povinnosťou žalobkyne bolo vrátiť žalovanému len to, čo jej žalovaný na základe uvedenej zmluvy poskytol. Žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť 1.963,01 eur a všetko čo zaplatila nad túto sumu zaplatila žalovanému bez právneho dôvodu. Keďže na základe vyššie uvedenej úverovej zmluvy mala žalovanému vrátiť len ním poskytnutý úver, žalovaný prijal od žalobkyne sumu 1.984,38 eur bez právneho dôvodu a o túto sumu sa na úkor žalobkyne obohatil a toto bezdôvodného obohatenie je povinný žalobkyňu vydať.

6. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný vzniesol v tomto konaní námietku premlčania a mal za to, že všetko čo bolo zo strany žalobkyne uhradené pred dátumom 27.12.2014 je už s poukazom na trojročnú premlčaciu lehotu premlčané. S týmto tvrdením žalovaného sa však nestotožnil. Uviedol, že na dĺžku objektívnej premlčacej lehoty je potrebné aplikovať ustanovenie § 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa najneskôr právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčania za tri roky a ak ide o úmyselne bezdôvodné obohatenie tak za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Subjektívna premlčacia lehota v zmysle § 107 odsek 1 Občianskeho zákonníka je v prípade vydania bezdôvodného obohatenia dvojročná a začína plynúť odo dňa keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úrok obohatil.

7. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia subjektívne dozvedela až v čase, keď prestala splácať úver, t.j. 17.2.2016, kedy bola zo strany žalobkyne vykonaná posledná úhrada. Uvedeným dňom, t.j. 17.2.2016 sa žalobkyňa subjektívne dozvedela, koľko zaplatila žalovanému na základe zmluvy, t.j. týmto dňom zistila (mohla zistiť) o koľko úver, ktorý bol bez poplatkov a úrokov, žalovanému preplatila. A od uvedeného dňa dvojročná premlčacia lehota do dňa podania žaloby neuplynula. Z prehľadu úhrad vykonaných žalobkyňou zistil, že táto všetky platby vykonala v období od 16.12.2011 do 17.2.2016. V tomto období teda uhradila žalovanému sumu 3.947,39 eur, pričom z tejto sumy žalovaný prijal bez právneho dôvodu 1.984,38 eur. Súd prvej inštancie uviedol, že túto sumu žalovaný prijal s úmyslom bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť. Žalovaný ako podnikateľský subjekt poskytujúci nebankové úvery si aj vzhľadom na viaceré rozhodnutia súdov SR, ktoré sa týkali spotrebiteľských úverových zmlúv a to aj takých, ktoré uzatváral žalovaný ako poskytovateľ úveru, musel a mal byť vedomý toho, že zmluvy, ktoré mali charakter formulárových vopred ním predtlačných zmlúv, obsahujú množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a nespĺňajú všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z.. Poukázal aj na tú skutočnosť, že v čase, kedy žalovaný uzatváral zmluvu o spotrebiteľskom úvere, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne upravoval, čo všetko musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať a takisto upravoval zákonné následky nedodržania tejto zákonnej podmienky. V prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala zákonné náležitosti, úver na základe nej poskytnutý sa považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný napriek uvedenému naďalej vo svojich zmluvách používal neprijateľné zmluvné podmienky a pri uzatváraní zmlúv používal ním vopred pripravené zmluvy formulárového typu, ktoré neobsahovali zákonné náležitosti, požadované podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný napriek v tom čase rozsiahlej rozhodovacej činnosti súdov SR /ktorej súdnej kontrole podliehali tzv. formulárové zmluvy, návrhy ktorých vopred pripravovali veritelia poskytujúci spotrebiteľské úvery, a to z hľadiska, či tieto zmluvy obsahujú zákonné náležitosti či ich súčasťou nie sú neprijateľné zmluvné podmienky, a či pri ich uzatváraní nie sú zo strany veriteľa používané nekalé praktiky a to aj samotným žalovaným/ podľa súdu prvej inštancie teda vedome pripravil typ formulárovej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, ktorá neobsahovala zákonné náležitosti / zdôvodnené v rozsudku č.k. 5C /173/2016-54 zo dňa 15.11.2016/. Pri podnikateľských subjektoch vstupujúcich do obchodných vzťahov so spotrebiteľmi, sa s poukazom na bohatú právnu úpravu spotrebiteľských vzťahov a ich ochrany, oprávnené predpokladá, že budú k uzatváraniu spotrebiteľských zmluvných vzťahov pristupovať s odbornou starostlivosťou. Žalovaný napriek tomu pripravoval v rozhodnom období

formulárové návrhy zmlúv, ktorých obsah spotrebiteľa v tom čase ovplyvniť nevedeli a ktoré vykazovali také nedostatky, ktoré mali za následok, že zo zákona sa spotrebiteľské úvery na ich základe poskytnuté považovali za úvery bez úrokov a poplatkov. Žalovaný však v tom čase so spotrebiteľmi bežne uzatváral zmluvy vykazujúce vyššie uvedené nedostatky. Aj v prípade samotnej žalobkyne boli v konaní 5C/173/2016 vyhodnotené naraz dva úvery, poskytnuté na základe dvoch zmlúv ako úvery poskytnuté bez úrokov a bez poplatkov. Zo strany žalovaného nešlo o jednorazové a náhodné pochybenie, ale v tom čase bežne používané praktiky, na základe ktorých dochádzalo k obohateniu sa žalovaného na úkor spotrebiteľa. Pri jeho rozsiahlej podnikateľskej činnosti musel mať žalovaný vedomosť o tom, aké náležitosti má mať zmluva o spotrebiteľskom úvere, prípadne čo je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, resp. za nekalú prax. Napriek tomu do zmlúv zákonom požadované náležitosti opakovane neuvádzal, čím on spôsobil, že úvery je potrebné zo zákona považovať za bezúročné a bez poplatkov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný sa úmyselne bezdôvodne obohatil, keď ako subjekt podnikajúci v danom obore, vo vzťahu k spotrebiteľovi v nepochybne silnejšom postavení, vopred pripravil znenie formulárovej zmluvy v rozpore so zákonom. Poukázal na ustanovenie § 2 zákona č. 1/1993 Z.z., t.j. platí tu nevyvrátiteľná právna domnienka, že žalovaný poznal právne predpisy v čase uzatvárania zmluvy, ako podnikateľský subjekt ktorý podniká v tejto oblasti bol preto povinný ich riadne aplikovať a pripraviť návrhy zmlúv, ktoré by obsahovali všetky zákonné náležitosti. Keďže tak neurobil, resp. obsah formulárových zmlúv nedal do súladu so zákonmi, a naďalej opakovane takéto neperfektné zmluvy / ktorých obsah on pripravoval / so spotrebiteľmi uzatváral, má súd za to, že tak urobil úmyselne, t.j. bezdôvodné obohatenie ktoré takto získal, je bezdôvodným obohatením, ktoré získal úmyselne. A v zmysle § 107 ods. 2 sa v prípade ak ide o úmyselné obohatenie, právo na jeho vydanie premičí za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo. Žaloba bola podaná na súde 27.12.2017 a žalobkyňa na základe tejto úverovej zmluvy začala žalovanému plniť dňa 16.12.2011. Všetko čo zaplatila na základe uvedenej zmluvy, t.j. aj sumu, ktorú súd považuje za bezdôvodné obohatenie, zaplatila teda v rámci desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty, pretože od 16.12.2011 do podania žaloby uplynulo len cca šesť rokov. Keďže v tejto veci žalobkyňa neuplynula ani dvojročná subjektívna lehota a ani desaťročná premlčacia lehota podľa § 107 Občianskeho zákonníka, mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobkyne na zaplatenie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je, preto zaviazal žalovaného na úhradu žalovanej sumy, na ktorú vznikol žalobkyňin nárok titulom bezdôvodného obohatenia.

8. Okrem žalovanej istiny si žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania a to od 18.2.2016 do zaplatenia. Súd prvej inštancie jej ich priznal podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení noviel vo výške 5 % ročne s tým, že žalovaný je v omeškaní s peňažným plnením avšak nie od 18.2.2016 ako si to uplatnila žalobkyňa v žalobe, ale až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t.j. od 24.1.2018. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Súd nemal nad všetku pochybnosť preukázanú, kedy konkrétne a či vôbec žalobkyňa pred podaním žaloby vyzvala žalovaného na úhradu jej nároku, preto mal súd zato, že najneskôr doručení žaloby sa žalovaný o jej nároku dozvedel. Preto od nasledujúceho dňa po doručení žaloby je žalovaný v omeškaní s peňažným plnením a od nasledujúceho dňa bol žalobkyňa priznaná aj úrok z omeškania a to vo výške 5 % ročne. Vo zvyšku uplatneného úroku / za obdobie pred 24.1.2018/ žalobu zamietol.

9. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP. Žalobkyňa bola plne úspešná v časti o zaplatenie žalovanej istiny a v časti o zaplatenie úroku z omeškania bola neúspešná len v nepatrnej časti, preto jej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100 % voči v konaní neúspešnému žalovanému. O konkrétnej výške trov konania bude v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

10. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný v časti vyhovujúceho výroku, žiadal rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Uviedol, že pokiaľ by mala byť v posudzovanom prípade aplikovaná desaťročná premlčacia doba stanovená v § 107 ods. 2 OZ pre prípad získania úmyselného bezdôvodného obohatenia, bolo by preto nutné preukázať existenciu vedomosti žalovaného o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Existencia úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. Pre posúdenie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je podstatné ex post hodnotenie, ale stav v čase realizácie právneho úkonu a v čase, kedy došlo k plneniu, ktoré súd vyhodnotil ako bezdôvodné obohatenie. Žalovaný neprijal od žalobcu žiadne plnenie po vydaní rozsudku 5C/173/2016.

Ďalej namietal aj vyhodnotenie námietky premlčania pri posúdení zachovania subjektívnej premlčacej doby. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, k akému dátumu súd vlastne konštatuje začatie jej plynutia.

11. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a dostatočne zdôvodnené. Poukázala na to, že súd prvej inštancie v odseku 12 vyčerpávajúco odôvodnil, prečo žalobcovi neuplynula ani dvojročná subjektívna doba a ani desaťročná premlčacia doba a správne poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky čík. 5C/173/2016-54 z 15.11.2016, v ktorom súd určil, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, čo bolo potvrdené aj odvolacím súdom. Poukázala na to, že žalovaný porušuje a ignoruje zákonný zákaz, ktorý mu vyplýva z § 53a ods. 1 OZ, že ak súd určí niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Taktiež poukázal na dôvody rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/72/2014, v ktorom odvolací súd uviedol, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného poskytovanie úverov nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Jeho konanie v rozpore so zákonom preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

12. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti podľa § 380 ods. 1 CSP bez prejednania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadu, ak
a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,
c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

16. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný.

17. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

18. Odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec z dôvodov uvedených v odvolaní aj správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v danej veci rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie sa zaoberal len námietkami žalovaného

uvedenými v odvolaní. Na potvrdenie záverov súdu prvej inštancie, k dôvodom odvolania žalovaného odvolací súd dodáva nasledovné:

19. V konaní vedenom pod sp.zn. 5C/173/2016 súd rozsudkom zo dňa 15.11.2016 okrem iného určil, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyni je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Krajský súd Nitra svojim rozhodnutím č.k. 9Co/126/2017-86 zo dňa 1.2.2018 potvrdil uvedený rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bolo rozhodnuté, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2011 je bezúročný a bez poplatkov.

20. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni úver (spotrebiteľský a revolving) v celkovej sume 1963,01 eura, žalobkyňa žalovanému vrátila sumu 3947,39 eura. Keďže súdnym rozhodnutím bolo určené, že predmetná úverová zmluva je bezúročná a bezpoplatková, povinnosťou žalobkyne bolo vrátiť žalovanému poskytnutú výšku úveru, t.j. sumu 1963,01 eura. Keďže mu vrátila sumu 3947,39 eura, rozdiel uvedených súm vo výške 1984,38 eura je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného titulom plnenia žalobkyne bez právneho dôvodu, ktoré je žalovaný povinný vydať.

21. K námietke premlčania odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri posúdení žalovaným vznesenej námietky premlčania správne aplikoval ust. § 107 ods. 1,2 Obč. zákonníka a s prihliadnutím na činnosť žalovaného ako nebankový subjekt, ktorý v čase uzatvorenia zmluvy so žalovanou už podnikal v oblasti poskytovania spotrebných úverov z vlastných zdrojov, niekoľko rokov, napriek tomu ignoroval vtedy platné zákonné ustanovenia o povinnosti uvádzať v zmluvách údaje zákonom presne stanovené (čo konštatovali sudy v konaní 5C/173/2016), čím neumožnil žalobkyni porovnať výhodnosť úveru na trhu s inými poskytovanými úvermi. Túto nekalú obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi je treba hodnotiť ako úmyselné konanie žalovaného s cieľom získať bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie preto správne neuznal obranu žalovaného, že nárok žalobkyne je premlčaný, keďže 10 ročná premlčacia lehota do podania žaloby neuplynula.

22. Súd prvej inštancie správne posúdil počiatok i plynutie premlčacej doby objektívnej i subjektívnej, svoje rozhodnutie zdôvodnil dostatočne, vypořiadal sa so všetkými tvrdeniami sporových strán uvedenými v konaní. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď námietky uvádzané v odvolaní považoval za nedôvodné.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).